

De bruine slip

Excusez-moi voor deze mogelijk troeblerende titel. Alhoewel, denkt u vooral niet aan feces in de kinkyste lingerie. Nee, ik ga u vandaag wat schooljapans bijbrengen. Dit verhaal gaat over mijn zoon Thijmen: twaalfminder en judoka.

Judo is een Japanse zelfverdedigingskunst, niet te verwarren met de Japanse vechtsport budo, die teruggaat op de vaardigheden van een samoerai. Ook de Chinese krijgskunsten, wushu of kungfu, zijn van een andere orde, om nog maar te zwijgen over pencak silat of krav maga. Terzijde: de oprichter van deze laatste beweging is de Hongaars-Israëlische Imi Lichtenfeld, die op jonge leeftijd al te maken kreeg met antisemitisme, maar ontkwam aan de toen ophanden zijnde naziagressie in zijn land.

Maar laat ik mij vooralsnog louter en alleen met judo bezighouden. Judo is een heuse olympische sport, die voortkomt uit jiu-jitsu en wordt beoefend in de judojo, ook wel dojo genaamd. Hierin bevindt zich de tatami, de judomat, en daarop kun je ook aikido of zazen (een vorm van Japanse meditatie) beoefenen. In de zaal worden – net als in dit dictee – veel Japanse termen gebruikt: de leraar wordt doorgaans sensei genoemd en ‘rei’ is een hier gebruikelijke begroeting, als onderdeel van de etiquette.

Aan de muur hangen vaak kanji, Japanse schrifttekens. Deze zijn logografisch, wat wil zeggen dat elk teken een begrip uitdrukt. Randori zijn officiële wedstrijden, die worden ingeluid met de term ‘hajime’ en tussentijds gestopt kunnen worden met een mate.

Een yuko of waza-ari is een score van een half punt en een ippon een heel punt. Indien nodig wordt een judo-off gespeeld: een extra, beslissende, judowedstrijd. Terwijl dan de secondewijzer de tijd wegtikt, krijg ik het altijd Spaans benauwd en vraag ik me af of skûtsjesilen of synchronzwemmen geen leukere sporten zijn ...

Mijn judoënde zoon moet van zijn – overigens ontiegelijk aardige – meester pootaan spelen en krijgt voor een geslaagde oefening, een kata, regelmatig een high five. Hij leert diverse valtechnieken en houdgrepen, waarvan de yoko er een is. En o ja, de kleur van de band die de judoka draagt, geeft zijn of haar speelsterkte aan. De tussenstappen naar een gekleurde band zijn slippers, te vergelijken met de lintjes voor het A- of B-zwemdiploma. Een beginnend judoka heeft een witte band.

Dacht u nog dat de zwarte band het hoogst haalbare was bij judo? Dan moet ik u teleurstellen: dit is ‘slechts’ de eerste dan. Daarna volgen de rood-witte en in de negende en tiende nog de rode band, om uiteindelijk de brede witte band te kunnen bemachtigen. Al heeft tot nu toe wereldwijd maar een judoka deze – postuum – toegekend gekregen. Maar goed: mijn zoon judode dus kortgeleden voor een bruine slip op zijn band en bazuinde zijn successtory overal rond, met vaak een geweldig malentendu tot gevolg.

Als hij dan uitgejudoed is, speelt hij graag 'Shogun', een legendarisch jaren 70-bordspel. Onderwijl eten we sashimi of sushi van nori (zeewier voor sushi) met ingemaakte rettich en wasabi en drinken we een klein glaasje sake of maté. Verder scrabbelt hij veel en is hij ook altijd te porren voor het oud-Hollandse boter-kaas-en-eieren. Hij is al net zo'n allround spelletjesspeler als zijn moeder, die dolenthousiast en maar al te fanatiek is met wordfeud.

In een balorige bui is ook ezeltje-prik nog in the picture en wie echt out of the box wil denken, speelt diefje-met-verlos. En terwijl zoontjelief mahjong speelt met op de achtergrond doowopmuziek, maak ik een sudoku'tje. Monopoly blijft ook een leuk gezelschapsspel; daar heeft niemand van ons het monopolie op. En wat dacht u van mens-erger-je-niet? In kaartspelen zijn we minder goed: de betekenis van de schoppenaas bij bridge of eenentwintigen blijft voor ons obscuur.

Ach ja, zolang hij nog niet weet wat caipirinha, distikstofmonoxide (lachgas) of hasjiesj is, jeu-de-boulen we thuis gestaag door. Plezier in het spel is het hele eiereneten! Maar voor een potje piet-in-'t-hok met een chickie – al dan niet zijn ware jakoba – in een deux-chevauxtje is hij nog echt te jong ...

Extra zinnen voor de specialisten

Gestoken in een sjamberloek, genoot de Mozambikaan op Vastenavond van een heerlijk stukje clafoutis, door ex-dak- en -thuislozen gemaakt van reine-claude.

Als Prins Carnaval had hij de afgelopen dagen bij menig gelag acte de présence gegeven als een ware buutreedner. Een bevallige, radicaalfeministische dame had hem het rekwest gedaan samen een pomerol te gaan drinken. Zo gezegd, zo gedaan, maar nadat hij had gevraagd of hij haar foekepot mocht bespelen, eindigde hij wat onfortuinlijk bij een Rode Kruispost.

Hij houdt van wijntje en trijntje, maar morgen begint toch echt quadragesima: de veertigdagentijd. Maar omdat hij het leven altijd van de zonnige kant bekijkt en zijn glas dus nooit halfleeg is, weet hij dat hij dan weer tijd zal hebben om te gaan tai-chiën.